

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא- statement ♣ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה- proof
מקרא- key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י			
מבעי ליה לכדתניא:	[רבי ישמעאל]										!	◇	נב.	
מה תלמוד לומר את אביה היא מחללת - שאם היו נוהגין בו קודש - נוהגין בו חול, כבוד - נוהגין בו בזיון, אומרים: ארור שזו ילד, ארור שזו גידל, ארור שיצא זו מחלציו.	[תניא] היה רבי מאיר אומר:										!	◇	נב.	
כמאן קרינן רשיעא בר רשיעא ואפילו לרשיעא בר צדיקא, כמאן - כהאי תנא.	רב אשי:										■		נב.	
זו מצות הנסקלין.												■	נב. <	
מאי תנא דקתני זו מצות הנסקלין?												♣	נב.	
נגמר הדין, מוציאין אותו לסקלו, בית הסקילה היה גבוה שתי קומות.	משום דתנא:											!	◇	נב.
ואידי דקא בעי למיתנא מצות הנשרפין - תנא נמי זו מצות הנסקלין.												!	◇	נב.
מצות הנשרפין היו משקעין אותו בזבל עד ארכובותיו, ונותנין סודר קשה לתוך הרכה, וכורך על צוארו, זה מושך אצלו וזה מושך אצלו עד שפותח את פיו, ומדליק את הפתילה וזורקה לתוך פיו, ויורדת לתוך מעיו וחומרת את בני מעיו.	[רבנן]											◆	■	נב. מ
אף הוא אם מת בידם לא היו מקיימין בו מצות שריפה. אלא, פותח את פיו בצבת שלא בטובתו, ומדליק את הפתילה וזורקה לתוך פיו, ויורדת לתוך מעיו וחומרת את בני מעיו.	רבי יהודה:											◆	■	נב.
מעשה בבת כהן אחת שזינתה, והקיפה חבילי זמורות, ושרפה.	רבי אלעזר ברבי צדוק:											○	◇	נב.
מפני שלא היה בית דין של אותה שעה בקי.	אמר לו: [רבי יהודה]											■	◇	נב.
מאי פתילה?												^	◇	נב. א
פתילה של אבר.	רב מתנה:											!	◇	נב.
מנא לן?												^		נב.
אתיא שריפה שריפה - מעדת קרח, מה להלן - שריפת נשמה וגוף קיים, אף כאן - שריפת נשמה וגוף קיים.												!	◇	נב.
אתיא שריפה שריפה מבני אהרן, מה להלן שריפת נשמה וגוף קיים - אף כאן שריפת נשמה וגוף קיים.	רבי אלעזר:											!	◇	נב.
מאן דיליף מעדת קרח - מנא ליה?												^		נב.
דכתיב (במדבר י"ז) ואת מזחות החטאים האלה בנפשם - שנשמתן נשרפת וגוף קיים.												!	◇	נב.
ואידך												♣		נב.
ההיא שריפה ממש, היא, ומאי בנפשם - שנתחייבו שריפה על עסקי נפשם, כדריש לקיש.	[רבי אלעזר]											!	◇	נב.
מאי דכתיב (תהלים ל"ה) בחנפי לעגי מעוג חרק עלי שנימו, בשביל חנופה שהחניפו לקרח על עסקי לגימה - חרק עליהן שר של גיהנם שניו.	דאמר ריש לקיש:											!	◇	נב.
ומאן דיליף מבני אהרן - מנא ליה?												^		נב.
דכתיב (ויקרא י') וימתו לפני ה' - כעין מיתה.												!	◇	נב.
ואידך												♣		נב.
ההוא שריפה ממש הוא, ומאי דכתיב וימתו - דאתחיל בהו מגואי, כעין מיתה.	[אידך]											!	◇	נב.
שני חוטין של אש יצאו מבית קודש הקדשים, ונחלקו לארבע, ונכנסו שנים בחוטמו של זה ושנים בחוטמו של זה, ושרפם.	דתניא, אבא יוסי בן דוסתאי:											!	◇	נב.
והכתיב (ויקרא י') ותאכל אותם												♣		נב.
אותם ולא בגדיהם.												!	◇	נב.
ונילף מפרים הנשרפים, מה להלן שריפה ממש - אף כאן שריפה ממש												♣	◇	נב.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
מסתברא, מאדם הוה ליה למילף, שכן: אדם, חוטא, נשמה, פיגול.												!	◇	נב.	
אדרבה, מפרים הנשרפים הוה ליה למילף, שכן: מכשיר לדורות.												ז		נב.	
הנך נפישין.												!		נב.	
מאן דיליף מעדת קרה - מאי טעמא לא יליף מבני אהרן?												ז	◇	נב.	
ההוא שריפה ממש הוא.												!	◇	נב.	
ונילף מינה												ז	◇	נב.	
אמר קרא (ויקרא י"ט) ואהבת לרעך כמוך - ברור לו מיתה יפה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוב:											!	◇	נב.	
וכי מאחר דאיכא דרב נחמן, גזירה שוה למה לי?												ז		נב.	
אי לא גזירה שוה - הוה אמינא: שריפת נשמה וגוף קיים - לאו שריפה היא כלל, ואי משום ואהבת לרעך כמוך - לפיש ליה חבילי זמורות כי היכי דלישרוף לעגל. קא משמע לן.												!	◇	נב.	
וכבר היו משה ואהרן מהלכין בדרך ונדב ואביהוא מהלכין אחריהן וכל ישראל אחריהן, אמר לו נדב לאביהוא: אימתי ימותו שני זקנים הללו ואני ואתה ננהיג את הדור?													○	◇	נב.
אמר להן הקדוש ברוך הוא: הנראה מי קובר את מי.													○	◇	נב.
היינו דאמרי אינשי: נפישו גמלי סבי דטעיני משכי דהוגני.	רב פפא:												○	◇	נב.
למה תלמיד חכם דומה לפני עם הארץ? בתחלה דומה לקיתון של זהב, סיפר הימנו - דומה לקיתון של כסף, נהנה ממנו - דומה לקיתון של חרש, כיון שנשבר - שוב אין לו תקנה.	רבי אלעזר:												■	◇	נב:
אימרתא בת טלי בת כהן שזינתה הואי, אקפה רב חמא בר טוביה חבילי זמורות ושרפה.	[רב חמא בר טוביה]												○	◇	נב:
טעה בתרתי, טעה בדרב מתנה, וטעה בדתינא:	רב יוסף:												■	◇	נב:
(דברים י"ז) ובאת אל הכהנים הלויים ואל השפט אשר יהיה בימים ההם, בזמן שיש כהן - יש משפט, בזמן שאין כהן - אין משפט.	[תניא]												■	◇	נב:
מעשה בבת כהן שזינתה וכו'.	רבי אלעזר ברבי צדוק:												○	◇	נב:
בית דין של צדוקים הוה.	רב יוסף:												■	◇	נב:
הכי אמר להו והכי אהדרו ליה?													ז		נב:
זכורני כשהייתי תינוק ומורכב על כתיפו של אבא, והביאו בת כהן שזינתה, והקיפוה חבילי זמורות ושרפוה	והתניא, אמר רבי אלעזר ברבי צדוק:												■	◇	נב:
קטן היית, ואין מביאין ראייה מן הקטן.	אמרו לו:												■	◇	נב:
שני מעשים הוו.													!	◇	נב:
הי אמר להו ברישא?													^		נב:
אילימא הא קמייתא אמר להו ברישא													!		נב:
אמר ליה כשהוא גדול ולא אשגחו ביה, אמר להו כשהוא קטן ואשגחו ביה?													ז		נב:
אלא: הא אמר להו ברישא, ואמרו ליה: קטן היית. ואמר להו כשהוא גדול. ואמרו ליה: מפני שלא היה בית דין של אותה שעה בקי.													!	◇	נב:
מצות הנהרגין - היו מתזיזין את ראשו בסייף, כדרך שהמלכות עושה.	[רבנן]												■	◇	נב:
ניווול הוא לו, אלא מניחין את ראשו על הסדן וקוצצין בקופיץ.	רבי יהודה:												■	◇	נב:
אין מיתה מנוולת מזו.	אמרו לו:												■	◇	נב:
אף אני יודע שמיתה מנוולת היא, אבל מה אעשה, שהרי אמרה תורה (ויקרא י"ח) ובהקתיים לא תלכן יהודה לחכמים:	תניא, אמר להו רבי יהודה לחכמים:												■	◇	נב:

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ^ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ורבנן											ז	נב:		
כיון דכתיב סייף באורייתא - לא מינייהו קא גמרינן. דאי לא תימא הכי	[רבנן]										!	◇	נב:	
שורפין על המלכים ולא מדרכי האמורי	הא דתניא:										!	◇	נב:	
היכי שרפינן? והכתיב ובחתייהם לא תלכן											ז	!	נב:	
אלא, כיון דכתיב שריפה באורייתא, דכתיב (ירמיהו ל"ד) ובמשרפות אבותיך וגו' - לאו מינייהו קא גמרינן.											!	!	נב:	
והכא נמי, כיון דכתיב סייף באורייתא - לאו מינייהו קא גמרינן.											!		נב:	
אלו הן הנהרגין: הרוצח ואנשי עיר הנדחת.	והא דתנן באידך פירקין:										ז	◇	נב:	
בשלמא עיר הנדחת - כתיב בהו (דברים י"ג) לפי חרב. אלא רוצח מנלן?											ז		נב:	
(שמות כ"א) נקם ינקם, נקימה זו איני יודע מה הוא, כשהוא אומר (ויקרא כ"ו) והבאתי עליכם חרב נקמת נקם ברית - הוי אומר נקימה זו סייף.	דתניא:										!	◇	נב:	
ואימא דבריו ליה מיברן											ז	◇	נב:	
לפי חרב כתיב.											!	◇	נב:	
ואימא דעביד ליה גיסטרא											ז	◇	נב:	
אמר קרא (ויקרא י"ט) ואהבת לרעך כמוך - ברור לו מיתה יפה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוח:										!	◇	נב:	
אשכחן דקטל עבדא, בר חורין מנא לן?											ז		נב:	
ולאו קל וחומר הוא: קטל עבדא - בסייף, בר חורין בחנק?											!	◇	נב:	
הניחא למאן דאמר חנק קל, אלא למאן דאמר חנק חמור - מאי איכא למימר?											ז	◇	נב:	
נפקא ליה מדתניא:											!		נב:	
(דברים כ"א) ואתה תבער הדם הנקי מקרבך - הוקשו כל שופכי דמים לעגלה ערופה, מה להלן - בסייף ומן הצואר אף כאן בסייף ומן הצואר.	[תניא]										!	◇	נב:	
אי מה להלן בקופיץ וממול עורף, אף כאן בקופיץ וממול עורף?											ז		נב:	
אמר קרא ואהבת לרעך כמוך - ברור לו מיתה יפה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוח:										!		נב:	
מצות הנחנקין - היו משקעין אותו בזבל עד ארכובותיו, ונותן סודר קשה לתוך הרכה, וכורך על צוארו, זה מושך אצלו וזה מושך אצלו, עד שנפשו יוצאת.												■	מ	
(ויקרא כ') איש - פרט לקטן, (ויקרא כ') אשר ינאף את אשת איש - פרט לאשת קטן, (ויקרא י"ט) אשת רעהו - פרט לאשת אחריים, (ויקרא כ') מות יומת - בחנק.	תנו רבנן:											■	◇	נב:
אתה אומר בחנק, או אינו אלא באחת מכל מיתות האמורות בתורה?											ז	◇	נב:	
אמרת: כל מקום שנאמר מיתה בתורה סתם - אין אתה רשאי למושכה להחמיר עליה, אלא להקל עליה, דברי רבי יאשיה.	[רבי יאשיה]										!	◇	נב:	
לא מפני שהיא קלה, אלא: כל מיתה האמורה בתורה סתם אינה אלא חנק.	רבי יונתן:										!	◇	נב:	
נאמר מיתה בידי שמים, ונאמר מיתה בידי אדם. מה מיתה האמורה בידי שמים - מיתה שאין בה רושם, אף מיתה האמורה בידי אדם - מיתה שאין בה רושם.	רבי:										!	◇	נב:	
ואימא שריפא											ז		נב:	
מדאמר רחמנא בת כהן בשריפה - מכלל דהא לאו בת שריפה היא.											!	◇	נב:	